

כשהתיישבתי באולם לצפות בהצגה " הפתעה", לא ידעתי למה לצפות. הנחתי שההצגה עוסקת במסיבת הפתעה, ולא ניחשתי מעבר לכך. אבל ההפתעה האמיתית שבהצגה איננה במסיבת ההפתעה המתוכננת המהווה את סיפור המסגרת של ההצגה אלא באופנים שבהם מתגלה עולמם הפנימי של בני הנוער המהווים את גיבוריה. ברובד הגלוי אנחנו צופים באינטראקציות ביניהם בזמן שהם מחכים לחתן מסיבת ההפתעה: הנערה שמתקשה להשתלב חברתית ומרגישה לא בנוח עם עצמה, הנערה המוחצנת והנירוטית, הנער שמתבייש בגובהו הנמוך, והנער שביתו נפגע במלחמה. האינטראקציות ביניהם מבליטות את המאפיינים הגלויים של כל אחד מהם, אבל מאחוריהן – במונולוגים רגשיים עמוקים ונוגעים ללב, שהם מוסרים בפנייה אל הקהל – הם חושפים את צפונות נפשם, שהמשותף לכולם הוא רצונם להשתייך, להיות נאהבים, בעולם לא ברור שהם מתבגרים לתוכו.

ההצגה מצליחה להעביר בדיוק מופתי את עולמם הפנימי של בני נוער המתמודדים עם אתגרי ההתבגרות, הכמיהה להשתייכות חברתית והתמודדויות משפחתיות, ואת הניואנסים של המורכבויות הרגשיות שבהתמודדויות אלו.

בני הנוער שיצפו בהצגה יצאו ממנה חברים טובים יותר לחבריהם, רואים ברגישות רבה יותר אחד את השני, ואולי גם לא מתביישים להביא את האמת שלהם אל העולם – על כל אי-מושלמותה, שהרי הצורך באהבה ובשייכות משותף לכולנו.

בצפייה בהצגה צחקתי ודמעתי גם יחד, נזכרתי בחוויות שלי כנערה, רציתי לחבק את אחת הגיבורות במונולוג נוגע ללב, ובעיקר הרגשתי תחושה של "מותר": מותר להביא מגוון חלקים נפשיים אל המפגש עם אחרים, מותר להיות אנחנו על כל אשר בנו ולפגוש כך את הזולת: מפגש אותנטי של מגע האנושי באנושי.

רוצו לראות!

ד"ר ליאור גרנות,

ביבליותרפיסטית